

Sygn. akt III A Ua 1003/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Stanisława Kubica
Sędziowie:	SSA Barbara Ciuraszkiewicz (spr.) SSO del. Ireneusz Lejczak
Protokolant:	Karolina Sycz

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku T. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

o ubezpieczenie społeczne

na skutek apelacji T. W.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Świdnicy

z dnia 19 kwietnia 2011 r. sygn. akt VII U 191/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca T. W. w odwołaniu od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. z dnia 27 grudnia 2010 r. w części dotyczącej stwierdzenia obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym oraz wypadkowemu jako osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą w okresach od 15 listopada 2005 r. do 30 czerwca 2006 r., od 1 marca 2007 r. do 30 czerwca 2008 r. oraz od 1 lipca 2008 r. do 28 lutego 2009 r., domagał się jej zmiany, albowiem w tym okresie był zatrudniony na podstawie umów o pracę nakładczą.

W odpowiedzi na odwołanie strona pozwana wniosła o jego oddalenie z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

T. W. prowadzi działalność gospodarczą na podstawie wpisu do ewidencji prowadzonej przez Urząd Miasta w D. poczynając od 29 czerwca 2001 r. W okresie od 15 listopada 2005 r. do 30 czerwca 2006 r. był zatrudniony na podstawie umowy o pracę nakładczą w (...) M. L. w K., w okresie od 1 marca 2007 r. do 30 czerwca 2008 r. w Centrum (...) w R., a w okresie od 1 lipca 2008 r. do 28 lutego 2009 r. w (...) M. A. w T.. Decyzją ZUS Oddziału w C. z dnia 2.02.2010 r. stwierdzono, iż w okresie od 15 listopada 2005 r. do 30 czerwca 2006 r. wnioskodawca nie podlegał ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę nakładczą w (...) M. L. w K., gdyż mimo wybrania tego tytułu ubezpieczeń wykazywane niskie podstawy wymiaru składek 21,- zł - 40,- zł świadczą, iż celem stron umowy nie było osiągnięcie przez wnioskodawcę przychodów z wykonywanej pracy, ale uzyskanie drugiego tytułu podlegania ubezpieczeniom. Natomiast płatnik składek na podobnych zasadach zatrudnił około 1000 osób takich jak wnioskodawca. Decyzjami ZUS Oddziału w R. z dnia 4 sierpnia 2010 r. stwierdzono, iż wnioskodawca nie podlega ubezpieczeniom społecznym emerytalnemu i rentowym na podstawie umów o pracę nakładczą u płatnika A. B. w okresie od 1 marca 2007 r. do 30 czerwca 2008 r. oraz u płatnika M. A. w okresie od 1 lipca 2008 r. do 28 lutego 2009 r. Organ rentowy uznał, że wnioskodawca w chwili zawierania umowy o pracę nakładczą nie kierował się zamiarem stworzenia stosunku prawnego, a jedynie zmierzał do obejścia przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych mając na celu uchylenie się od obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej. Świadczą o tym wykazane podstawy wymiaru składek dużo niższe niż połowa najniższego wynagrodzenia. Decyzje te są prawomocne, gdyż wnioskodawca nie złożył od nich odwołań. Pismem z dnia 3 listopada 2009 r. ZUS Oddział w W. zawiadomił wnioskodawcę o wszczęciu postępowania wyjaśniającego w celu ustalenia okresu podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej wskazując na przerwy w zgłoszeniach, a także poinformował, iż odrębnie zostanie zweryfikowana prawidłowość zgłoszenia do samego ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w okresach wykonywania pracy nakładczej. Po uzyskaniu informacji o uprawomocnieniu się decyzji wydanych przez Oddziały ZUS w R. i C. ZUS Oddział w W. decyzją z dnia 27 grudnia 2010 r. stwierdził, że wnioskodawca jako prowadzący pozarolniczą działalność gospodarczą podlegał ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym oraz wypadkowemu w okresach od dnia 15 lutego 2001 r. do dnia 31 stycznia 2005 r. oraz od dnia 1 listopada 2005 r. Organ rentowy objął wnioskodawcę ubezpieczeniami społecznymi również w okresach zgłaszanych przerw w prowadzeniu działalności gospodarczej w latach 2001-2005 uznając, że w tych okresach działalność była prowadzona. Pismami z dnia 28 stycznia 2011 r. wnioskodawca zwrócił się do ZUS Oddziałów w C. i R. o wydanie nowych decyzji dotyczących podlegania ubezpieczeniu społecznemu z tytułu wykonywanej pracy nakładczej podnosząc, iż umowy były faktycznie realizowane. ZUS Oddział w R. w przedmiocie tego wniosku wydał decyzję odmowną, od której wnioskodawca odwołał się do Sądu.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2011 r. oddalił odwołanie wnioskodawcy.

W uzasadnieniu do wyroku Sąd Okręgowy wskazał, iż wnioskodawca stał na stanowisku, że skorzystał z danej mu przez prawo możliwości wyboru podlegania ubezpieczeniu z tytułu umowy o pracę nakładczą. W niniejszej sprawie wnioskodawca zakwestionował zaskarżoną decyzję w części dotyczącej objęcia go obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi z tytułu działalności gospodarczej za okresy, kiedy wykonywał pracę nakładczą podnosząc, że powinien podlegać ubezpieczeniom społecznym z tego tytułu. W spornych okresach wnioskodawca w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą opłacał jedynie składkę na ubezpieczenie zdrowotne. W ocenie Sądu Okręgowego stanowisko powyższe jest nieuzasadnione, skoro wnioskodawca prawomocnie został wyłączony z ubezpieczeń społecznych z tytułu umów o pracę nakładczą decyzjami ZUS Oddziałów w C. i R..

W tej sytuacji zaskarżona decyzja jest jedynie konsekwencją decyzji wcześniejszych. Wnioski o ponowną ocenę uprawnień wnioskodawcy do podlegania ubezpieczeniom z tytułu zawartych umów o pracę nakładczą nie zostały uwzględnione i nie zainicjowały żadnego postępowania administracyjnego ani sądowego, a zatem Sąd Okręgowy nie miał podstaw do zawieszania niniejszego postępowania.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł wnioskodawca, który zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c. poprzez odmowę zawieszenia postępowania do czasu prawomocnego rozpoznania wniosków wnioskodawcy o ponowne rozpoznanie przez ZUS Oddział w C. i R. sprawy wyłączenia wnioskodawcy z ubezpieczenia społecznego z tytułu umów o pracę nakładczą.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy prawidłowo zastosował przepisy oraz wyjaśnił i rozważył wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, a w uzasadnieniu wydanego wyroku wyjaśnił przyczyny, z powodu których oddalił odwołanie wnioskodawcy. Sąd Apelacyjny w pełni przychylił się do powyższych ustaleń oraz dokonanej przez Sąd I instancji wykładni przepisów.

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do ustalenia czy wnioskodawca podlegał obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej.

Zgodnie z treścią art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 1998 r. Nr 137 poz. 887 z późn. zm.) osoba spełniająca warunki do objęcia obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi z kilku tytułów jest objęta obowiązkowo ubezpieczeniami z tego tytułu, który powstał najwcześniej. Może ona jednak dobrowolnie, na swój wniosek, być objęta ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi także z pozostałych, wszystkich lub wybranych tytułów lub zmienić tytuł ubezpieczeń.

Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie wnioskodawca został wyłączony decyzjami ZUS Oddział w R. i ZUS Oddział w C. z ubezpieczenia społecznego z tytułu zawartych umów o pracę nakładczą. Obie decyzje (tj. z dnia 2 lutego 2010 r. i 4 sierpnia 2010 r.) stały się prawomocne. Tym samym, jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy, skoro wnioskodawca został prawomocnie wyłączony z ubezpieczeń społecznych z tytułu umów o pracę nakładczą konsekwencją wskazanych decyzji jest objęcie wnioskodawcy ubezpieczeniami społecznym z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej.

Za niezasadny należy uznać również zarzut wnioskodawcy dotyczący naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów art. 177 kpc. Zgodnie z treścią przepisu art. 177 § 1 pkt 3 kpc sąd może zawiesić postępowanie z urzędu, jeżeli rozstrzygnięcie sprawy zależy od uprzedniej decyzji organu administracji publicznej. Jak wynika z treści tego przepisu ustawodawca pozostawił decyzji sądu prowadzącego sprawę decyzję o potrzebie zawieszenia postępowania. Jednocześnie wskazać należy, iż sąd rozpoznający sprawę nie jest obowiązany badać zasadności i szanse powodzenia wniosku w postępowaniu administracyjnym. W niniejszej sprawie wnioskodawca domagał się zawieszenia postępowania z uwagi na złożenie przez niego do ZUS-u wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy zakończonej prawomocnymi decyzjami ZUS-u. Sąd I instancji nie miał możliwości oceny powodzenia złożonych przez niego wniosków. Jednocześnie, jak wynika z akt sprawy sygn. akt VII U 1538/11, w dniu wyrokowania w niniejszej sprawie, tj. 19 kwietnia 2011 r., w obrocie prawnym była już decyzja ZUS Oddział w C. z dnia 2 lutego 2011 r. odmawiająca wnioskodawcy ponownego rozpoznania jego sprawy. Tym samym uznać należy, iż zasadnie Sąd I instancji odmówił wnioskodawcy zawieszenia postępowania.

Jednocześnie wskazać należy, iż wyrokiem z dnia 29 listopada 2011 r. Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Świdnicy oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji ZUS Oddział w C. z dnia 2 lutego 2011 r. Wyrok jest prawomocny, albowiem wnioskodawca nie złożył apelacji. Tym samym ostatecznie przesądzono o wyłączeniu wnioskodawcy z ubezpieczenia społecznego z tytułu wykonywania pracy nakładczej na rzecz (...) M. L. w K..

Wobec powyższego wskazać należy, iż decyzja organu rentowego ustalająca podleganie wnioskodawcy pod ubezpieczenie społeczne z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej jest słuszna. Prawidłowo zatem Sąd Okręgowy oddalił odwołanie wnioskodawcy od wskazanej decyzji organu rentowego.

Sąd Apelacyjny w pełni zgadza się z ustaleniami dokonanymi przez Sąd I instancji. Natomiast zarzuty wnioskodawca opierające się jedynie na zarzucie dokonania odmiennej oceny stanu faktycznego sprawy, nie mogą znaleźć uznania w kontekście zgromadzonego materiału dowodowego.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację wnioskodawcy jako bezzasadną.